

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 293/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Z. Č., P., zastúpeného advokátom JUDr. B. Š., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 133/2007 zo 17. decembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2008 doručená sťažnosť Z. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 133/2007 zo 17. decembra 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Do 1. 12. 2006 som bol zamestnancom spoločnosti S. P., a. s. ... Naposledy som pracoval ako kontrolór. Dňa 25. 8. 2006 som obdržal výpoveď zo zamestnania z dôvodu zrušenia pracovného miesta.

...

Dňa 22. 9. 2006 som doporučeným listom oznámil žalovanému, že považujem dôvod výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b) za nepravdivý a nezákonný a trvám na ďalšom zamestnávaní podľa podmienok dohodnutých v pracovnej zmluve.

...

Dňa 5. 10. 2006 v reakcii na môj list mi žalovaný oznámil, že trvá na výpovedi s tým, že nemá pre mňa inú vhodnú prácu.“

Sťažovateľ tvrdil, že *„v prvostupňovom konaní bol preukázaný svedeckými výpoveďami svedkov pánov... fakt, že mi nebola ponúknutá pred výpoveďou žiadna iná práca. Ako prvostupňový súd tak aj odvolací súd tento dôkaz ignoroval. Súčasne je tým vyvrátené tvrdenie odvolacieho súdu, že mi zamestnávateľ nemohol ponúknuť prácu vodiča autobusu pre nedostatok kvalifikácie.“* Ďalej uviedol, že *„súd vôbec neprihliadol na zistené dôkazy v prospech mojej osoby, nezaujal jednoznačné stanovisko k absencii právneho úkonu zamestnávateľa vyžadovaného zákonom (§ 63 ods. 2 písm. b Zák. práce) a vôbec sa nezaoberal otázkou dodržiavania dobrých mravov, keď aj po doručení výpovede sťažovateľovi bolo v organizácii dosť voľných pracovných miest zodpovedajúcich schopnostiam a kvalifikácii sťažovateľa“*.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyniesol tento nález:

„Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod č. 1Co 133/2007 porušil právo Z. Č. ... domáhať sa zákonom ustanoveným postupom a spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 bod 1. Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 1 Co 133/2007 zo dňa 17. 12. 2007 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Z. Č. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 19.118,- Sk, ktorú je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov po nadobudnutí právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti si ústavný súd vyžiadal súdny spis Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 C 290/06, z obsahu ktorého považuje za relevantné oboznámiť skutočnosti tvoriace skutkový a právny základ rozhodnutia predmetnej pracovnoprávnej veci všeobecnými súdmi.

1. Podľa výpisu zo zápisnice č. 70 z rokovania predstavenstva S., a. s., P. (ďalej len „odporca“), konaného 31. júla 2006 k bodu 5 – rôzne, 5. 1 – organizačný poriadok, bolo prijaté:

„Uznesenie 3/70

Predstavenstvo spoločnosti odsúhlasuje zmenu organizačného poriadku s účinnosťou od 01. 09. 2006 takto: ruší 3 funkčné miesta kontrolóra (016.1, 016.2, 016.3) na útvare manažéra kvality. Agendu predmetných činností preberie manažér kvality. Predstavenstvo ukladá GR vykonať predmetné zmeny.“

2. Podľa výpisu z mimoriadneho zasadnutia výboru odborového orgánu (ZO NOZ VCD pri S., a. s., P.) konaného 22. augusta 2006 *„dňa 22. 8. 2006 na mimoriadnom zasadnutí výboru ZO boli prerokované výpovede z pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti. Od 1. 9. 2006 sa rušia 3 funkčné miesta kontrolóra na útvare manažéra kvality a jedná sa o týchto zamestnancov: Z. Č., L. L., F. V..*

Stanovisko výboru ZO:

Výbor ZO po prejednaní predloženého dokumentu berie na vedomie zmenu organizačného poriadku a zároveň žiada vedenie o prehodnotenie zaradenia týchto zamestnancov na iné pracovné miesta v org. štruktúre, nakoľko sú to zamestnanci, ktorí odpracovali už niekoľko rokov v našej spoločnosti a taktiež prihliadnuť na ich vekovú štruktúru“.

3. Okresný súd v písomnom vyhotovení odôvodnenia svojho rozsudku č. k. 10 C 290/06-88 z 22. júna 2007, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, okrem iného uviedol:

„... Vo veci bolo vykonané dokazovanie výsluchom navrhovateľa, svedkov Ing. S. T., E. M., F. V., L. L., oboznámením dohody č. 13 o zmene pracovnej zmluvy, oznámenia o skončení pracovného pomeru, oznámenia o nesúhlase s výpoveďou, stanoviska k listu z 3. 10. 2006, pracovnej zmluvy z 15. 2. 1999, výpisu zo zápisnice č. 70 odporcu zo dňa 23. 11. 2006, podpisového poriadku S. P., výpisu z evidenčnej karty vodiča, zmluvy o kontrolnej činnosti medzi odporcom a Č. I., výpisu z mimoriadneho zasadnutia výboru z 22. 8. 2006, pracovnej zmluvy p. J., dohody o zmene pracovnej zmluvy p. J., pracovnej náplne p. J., hromadného cestovného lístku, denného záznamu o výkone vozidla, lekárskej správy S. J., žiadosti o preradenie svedka J., dohody o skončení pracovného pomeru, organizačnej štruktúry odporcu platná od 1. 9. 2006, pracovnej náplne navrhovateľa, pracovnej náplne S. J., P. v 3 kusoch, ako aj ostatného spisového materiálu, pričom bol zistený tento skutkový stav: ...“

Po citovaní ustanovení § 59 ods. 1 písm. b), § 61 ods. 1, 2 a 3, § 63 ods. 1 písm. b), § 63 ods. 2 a § 9 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) okresný súd vykonal interpretáciu a aplikáciu týchto právnych noriem na posudzovanú pracovnoprávnu vec:

«... Pokiaľ sa týka otázky ponuky inej vhodnej práce, ktorá je hmotnoprávnou podmienkou výpovede a jej nesplnenie spôsobuje neplatnosť výpovede, súd má za to, že ani v tomto smere nebol zistený nedostatok zo strany odporcu. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že v čase podania výpovede mal odporca voľné pracovné miesta vodičov, pričom v zmysle predpisov o podmienkach prevádzky na pozemných komunikáciách, môže byť vodičom autobusu len osoba s vodičským oprávnením typu D. Z obsahu spisu vyplynulo nepochybne, že navrhovateľ nadobudol toto vodičské oprávnenie typu D dňa 31. 8. 2006, pričom rokovanie predstavenstva, ktoré rozhodlo o zrušení jeho pracovného miesta sa konalo dňa 31. 7. 2006, pričom už dňa 23. 8. 2006 bola daná výpoveď z pracovného pomeru. Ponuka vhodného zamestnania sa musí uskutočniť ešte predtým, než dôjde k daniu výpovede, čo v danom prípade došlo 25. 8. 2006, pričom v čase, kedy mala byť daná

ponuka vhodného zamestnania je nepochybné, že navrhovateľ nemal vodičské oprávnenie typu D. Táto ponuka vhodnej práce teda musí zodpovedať stavu voľných pracovných miest u zamestnávateľa v čase medzi rozhodnutím zamestnávateľa alebo jeho príslušného orgánu o zmene jeho úloh technického vybavenia o znížení stavu zamestnancom s cieľom zvýšiť efektívnosť práce, nakoľko až po tomto rozhodnutí zamestnávateľ má reálnu vedomosť o celkovom počte pracovných miest, ktoré bude mať organizácia k dispozícii po vykonaní organizačnej zmeny ako aj to, ktoré pracovné miesta by mohol ponúknuť zamestnancom, pričom tento čas trvá až do podania výpovede. ... V tomto čase odporca nemal okrem miest vodičov iné voľné pracovné miesta... V konaní bolo preukázané, že navrhovateľ neoznámil odporcovi skutočnosť, že vykonáva kurz na získanie takéhoto vodičského oprávnenia, pričom bolo nepochybné preukázané, že pri konštatovaní skutočnosti, že spoločnosť má len voľné pracovné miesta vodičov oznámil, že on takýto vodičský preukaz nevlastní. Z uvedeného dôvodu súd dospel k záveru, že nebolo povinnosťou odporcu ponúknuť navrhovateľovi prácu vodič s poukazom na skutočnosť, že v tom čase to nebola pre neho vhodná práca pre nedostatok jeho kvalifikácie. ...»

4. Prvostupňový rozsudok napadol sťažovateľ odvolaním z 23. júla 2007, ktorého podstatou bolo tvrdenie, že

„- Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci“.

5. V písomnom vyhotovení krajský súd svoj rozsudok (sp. zn. 1 Co 133/2007 zo 17. decembra 2007) odôvodnil v podstatnom takto:

„Krajský súd... preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo... a po nariadení pojednávania zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. ... Prvostupňový súd... vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, správne zistil skutkový stav a správne aplikoval príslušné právne normy. Odvolací súd keďže sa v plnom rozsahu stotožňuje so zisteniami prvostupňového súdu, čo sa týka veci samej, v celom rozsahu odkazuje na dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožňuje.“

K námitkam sťažovateľa predneseným v jeho odvolaní z 23. júla 2007 krajský súd uviedol:

„K odvolacím námitkam žalobcu odvolací súd dodáva, že príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou žalobcu je zrejmá z uznesenia č. 3/70 z rokovania predstavenstva žalovaného konaného dňa 31. 7. 2006 výslovným určením, že predstavenstvo spoločnosti ruší tri funkčné miesta kontrolóra (016.1, 0.16.2, 0.16.3) na útvare manažéra kvality. Nebolo teda iba vo všeobecnosti žalovaným rozhodnuté, že sa zrušia tri akékoľvek miesta, ale bolo konkrétne stanovené, aké tri funkčné miesta budú zrušené, t. j. tri miesta kontrolórov. Čo sa týka žalobcom tvrdenej neplatnosti výpovede z dôvodu, že jej písomné vyhotovenie nebolo podpísané štatutárnym orgánom žalovaného zapísaného v obchodnom registri k tomuto podrobné stanovisko zaujal prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku, na čo odvolací súd poukazuje a stotožňuje sa s tým. Aj odvolací súd je tiež toho názoru, že generálny riaditeľ žalovaného bol v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 Zákonníka práce v spojení s podpisovým poriadkom žalovaného a to podľa bodu 2.2.3. oprávnený podpísať výpoveď z pracovného pomeru danú žalobcovi. V citovanom podpisovom poriadku sa vyslovene uvádza, že pracovné zmluvy a iné záväzné právne dokumenty v pracovno-právnych vzťahoch spoločnosti schvaľuje a podpisuje generálny riaditeľ spoločnosti alebo námestník generálneho riaditeľa. Z uvedeného jednoznačne vyplýva oprávnenie generálneho riaditeľa žalovaného podpísať výpoveď z pracovného pomeru danú žalovaným. Čo sa týka ponukovej povinnosti zamestnávateľa ako hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede je povinnosťou zamestnávateľa urobiť zamestnancovi ponuku smerujúcu k uzavretiu dohody o prevedení na inú vhodnú prácu. Inou vhodnou prácou sa rozumie práca zodpovedajúca zdravotnému stavu, schopnostiam a kvalifikácii zamestnanca, teda práca, ktorú je zamestnanec spôsobilý vykonávať. Ako správne konštatoval aj súd prvého stupňa nebolo preukázané, aby žalovaný mal pre žalobcu inú pre neho vhodnú prácu. V čase dania výpovede žalobcovi tento nebol držiteľom vodičského oprávnenia skupiny D, preto nebol spôsobilý vykonávať prácu vodiča, a preto žalovaný mu ani túto prácu nemohol ponúknuť. Je treba dať za pravdu odvolateľovi, že nebolo jeho povinnosťou oznámiť svojmu zamestnávateľovi, že v čase plynutia výpovednej doby za vlastné finančné prostriedky a v čase svojho osobného voľna sa stal držiteľom vodičského oprávnenia skupiny D, avšak žalovaný, t. j. zamestnávateľ žalobcu o tejto skutočnosti nevedel. Nemôže byť preto právne

relevantná námietka žalobcu, že mu žalovaný neponúkol prácu vodiča, keď už splňal predpoklady jej výkonu, t. j. stal sa držiteľom vodičského oprávnenia skupiny D. V konaní nebolo preukázané porušenie § 61 ods. 3 Zákonníka práce žalovaným tak, ako to tvrdil žalobca. S. J., ktorý mal prevziať minimálnu časť pracovnej náplne žalobcu nebol žalovaným novo prijatým zamestnancom na zrušené pracovné miesto žalobcu, lebo u žalovaného pracoval od roku 2003. Od septembra roku 2006 u menovaného došlo ku kumulácii viacerých činností a okrem iného vykonáva aj funkciu vodiča na riadnej linke. Pre posúdenie právnej veci je taktiež relevantné tvrdenie žalobcu, že v čase plynutia výpovednej doby žalovaný mal ďalšie voľné miesta, ktoré žalobcovi neponúkol. Tieto tvrdenia nie je možné vziať do úvahy, lebo ponúknutie voľného miesta je okolnosťou, ktorú je treba skúmať v čase dania výpovede. Samozrejme účastníkom konania nič nebránilo uzavrieť poprípade novú pracovnú zmluvu na miesto uvoľnené počas výpovednej doby. Nebolo možné zaoberať sa ani tvrdením žalobcu, že v zmysle ustanovenia § 71 ods. 2 Zákonníka práce tým, že žalobca dňa 1. 12. 2006 riadne nastúpil do práce o 7.00 hod. a pokračoval v práci až do 10.22 hod., čím malo dôjsť k negovaniu jeho výpovede a malo dôjsť k zmene pracovného pomeru na dobu neurčitú, lebo žalobca pracoval u žalovaného na základe pracovnej zmluvy na dobu neurčitú a nie na dobu určitú, kedy by v prípade, že žalobca by pokračoval po uplynutí dohodnutej doby s vedomím zamestnávateľa ďalej vo výkone práce, mohlo by dôjsť k zmene pracovného pomeru na pracovný pomer uzatvorený na neurčitý čas. V predmetnom konaní však o takýto prípad nejde.“

Vychádzajúc z už uvedeného krajský súd podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ako odvolací súd prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a v ďalšom sa zaoberal vznesenou námietkou zaujatosti.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho označených základných práv a slobôd došlo rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 133/2007 zo 17. decembra 2007, ktorý je „v rozpore s ust. § 63 ods. 2 Zákonníka práce, ako aj v rozpore s ust. § 2 ods. 3 Antidiskriminačného zákona č. 365/2004 Z. z., ust. § 13 ods. 3 Zákonníka práce a ust. § 2 a § 132 Občianskeho súdneho poriadku“.

Vychádzajúc zo sťažnosti sa preto ústavný súd v rámci jej predbežného prerokovania zaoberal otázkou, či obsah napádaného postupu krajského súdu a jeho rozhodnutia zo 17. decembra 2007 opodstatňuje prijatie sťažnosti na ďalšie konanie vo vzťahu k sťažovateľom formulovanej požiadavke na ochranu ústavnosti v rozsahu ním označených práv podľa ústavy a dohovoru, teda, či účinky výkonu právomoci krajského súdu sú zlučiteľné s ústavnými limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie vo veciach pracovnoprávných patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje najprv za potrebné uviesť, že nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmavať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Ústavný súd nepreskúmava, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, pretože to je v právomoci opravných všeobecných súdov.

Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má

opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi označenými základnými právami alebo slobodami a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov a postupom, ktorý im predchádzal. V takom prípade ústavný súd považuje sťažnosti za zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zjavná neopodstatnenosť teda znamená, že už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistí žiadnu reálnu možnosť porušenia základného práva alebo základnej slobody napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne postupmi, ktoré im predchádzali, v konaní pred orgánmi verejnej moci, osobitne v konaní pred všeobecnými súdmi.

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Co 133/2007 zo 17. decembra 2007 ústavný súd konštatoval, že závery krajského súdu v ňom obsiahnuté nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné vo vzťahu k sťažovateľom označeným právam podľa ústavy a dohovoru. Vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu (uvedené sťažovateľom a vyplývajúce z rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, ako aj z obsahu súdneho spisu sp. zn. 10 C 290/06) nemožno výklad a interpretáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorú krajský súd v danom prípade zvolil, považovať za arbitrárnu alebo popierajúcu základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva

na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (vykonaním dôkazov a ich vyhodnotením) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

O napadnutom rozsudku krajského súdu a jeho odôvodnení ústavný súd nemôže prijať záver, že by dôvody tohto rozhodnutia neboli udržateľné, prípadné boli svojvoľné tak, aby to odôvodňovalo ich spojitosť s možným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

Odvolačný súd sa v odôvodnení svojho rozsudku podľa názoru ústavného súdu vysporiadal s námietkami sťažovateľa uvedenými v podanom odvolaní, pričom svoje závery oprel o dôkazy vykonané už pred súdom prvého stupňa a ktoré so zreteľom na zistený skutkový stav nie sú zjavne neodôvodnené a z ústavného hľadiska neudržateľné.

Ústavný súd konštatuje, že postupom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv podľa ústavy a dohovoru, pretože výsledkom tohto konania nebolo také právoplatné rozhodnutie alebo zásah, alebo také opatrenie, ktorým by mohol výrazným spôsobom zasiahnuť do označených základných práv sťažovateľa. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2008